

ne morejo, se jim dá potrebna koruza za živež. g) Na vsaki dve rodovini en plug.

§. 7. Vse te imenovane stvari naselnici od opraviteljstva samo za vživanje dobó; ne smejo jih prodati, tudi ne na-nje zadolžiti se.

§. 8. Ako bi kdo od naselnika kake v §. 6 imenovane stvari kupil, se mu nazaj vzamejo, in ako bi jih pokvaril in pogubil, jih mora plačati; kdor bi na te stvari naselniku denarja dal ali posodil, nima pravice pri sodbi plačila za to iskati. Takim naselnikom kakor tudi tistim, ki bi se s slabim obnašanjem ne vredni opraviteljstvenih dobrot skazali, jim more gospodarka vzeti ne samo zemljo, ampak tudi vse na vživanje jim dano premakljivo imetje. (Kon. prih.)

Dopisi.

Iz Gradca. 2. avgusta. X — 2. avgusta t. l. je v 80. letu svoje starosti umrl Tone Čop, bivši c. kr. svetovavec tukajšnje naddeželne sodnije v počitku. Bil je ranjki prostega kmeta sin in iz Lesec na Gorenškem doma. Pri hiši so rekli pri Tkavcu. Rajnki se je le s svojo posebno bistroumnostjo in marljivostjo na to visoko stopnjo povzdignil. Zarad svojega posebno poštenega dolgoletnega službovanja so mu tudi presvitli cesar priznaje njegove zasluge, plemstvo podelili. Bil je rajnki posebni zagovornik in branitelj sirot, udov, in sploh revnih in prostih ljudi, pa tudi očetovski prijatelj slovenskih pravniških činovnikov. Bil je zmiraj naravni in priprosti mož, ovinkov ni poznal. Govoril je kaj rad po domače in ostal je zmiraj zvest svoji domovini. Zato je pa tudi neumrljivi slovenski pesnik France Prešern njega edinega med sodniki tedajšnjih časov vrednega spoznal, da mu je pri odhodu iz Ljubljane 1843. leta posvetil nemško pesmico, ktera je bila takrat tudi natisnjena v „Illirisches Blatt.“ Hvala v tej pesmi najbolj pokaže, kaj da je bil rajnki. — Ko je ne dolgo po viharnem 1848. letu pri nekdanji celovski c. kr. deželni nadsodni vpeljava slovenskega jezika v pretres prišla, je on edini med svojimi tovarši slovenske krvi in edini pri vsej deželni nadsodni svoje matere se spomnil in z živo besedo se potegoval za naš domači slovenski jezik, govore blizo tako-le: „Če smo res sodniki, bodimo tudi pravični. Pravica zahteva, da se dá vsakemu svoje. Kar ima Nemeč, Lah itd., moramo dati, ako smo pravični, tudi Slovencu, ker on je ravno tako človek, kakor Nemeč in Lah. To zahteva ne samo božja zapoved in naravna pamet človeška, ampak tudi korist službe in države. Ugovarjate mi, da naši činovniki ne znajo slovenski, da se toraj ne more vpeljati slovenski jezik v sodnije. Toda jez pravim, da naši uradniki znajo slovenski, in še misliti si ne morem in ne smem, da bi ne znali, sicer ne bi mogli nemški prav zapisovati, kar govori Slovenec; ako pa res ne znajo slovenskega jezika, že zdaj niso sposobni za sodnijsko službo med Slovenci, sicer je pravo v vedni nevarnosti. Vrh tega se pa pri vpeljavi novih postav ne sme gledati na činovnike, ampak na korist ljudstva sploh. Činovniki se morajo tega, česar ne znajo, naučiti ali pa službo pustiti. Kar očitovanje bornosti slovenskega jezika tiče, prvo prašanje je, ali je to res, ali se vam pa le tako zdi, ker ga premalo znate; drugo pa je to, da ne razumem, kako da bi se to, kar se sodnik z ljudmi po slovenski pomeni (saj se menda mora ž njimi slovenski pomenkovati, ker družega jezika ne znajo), ne dalo na papir zapisati. Ne verjemite, gospodje, da se bo dosedanje sodniško uredovanje dalo pridržati, ako se vam zdaj ta reč še tako nespametna dozdeva. Prepričanje o krivičnosti, ktera se zarad jezika slovenskemu ljudstvu pri sodnijah godí, se bo

zmiraj bolj razširjalo in kakor se pri sodnijah teza, Božji zapovedi in človeški zdravi pameti protivna, ni mogla držati, takó bode tudi s časom jenjalo sedanje protinravno in abotno uredovanje v jeziku, ktereга ljudstvo ne razume. Mi se smejamo avstrijskemu sodništvu o časih Marije Terezije, ktero se je sploh zoper odpravo teze potegovalo in puntalo, tako da so veliko sodnikov mogli odstavit. Bog vé, ali se tudi naši potomci ne bodo smejali, ko bodo brali mnogoletne overe, ki so se stavile tako pravični stvari. — Pravijo, da so zarad teh misli starega modrega možá nemškutarji močno zaničevali in se mu posmehovali, trdi Nemci pa ga še bolj čislali. Stavite tedaj ljube „Novice“ spominek temu vrlému sinu naše domovine in obdržimo ga Slovenci v hvaležnemu spominu tem bolj, čem več v okrožjih činovnikov posebno viših nezvestih sinov in še celó protivnikov vsega, kar je našega, še dandanes nahajamo. Pokojnemu poštenjaku Čopu pa bodi zemljica lahka!

Od štirske Drave. i.—. Naše duhovniške skupščine so sicer žive, pa obnašajo se kakor mrtve, ne hoté znati svoje vrednosti; kakor se zgorej potegne, tako se spodej skače brez ozira, da so skupščinarji možje, učitelji in voditelji naroda, katerim je treba značaja. Dokaz. Lani je vprašalo slavno kn. vladikovo redništvo duhovniške skupščine: bi li Viktorinje preselilo se v Celje ter z Maksimilijanem združilo? Predno pa so skupščine bile dokončane in odgovori kn. vl. redništvu poslani, zvršilo se je že preseljenje in združenje. Letos zoper to nikdo ni prosvedoval ondi, odkodar je lani nekavni odgovor došel. Čemu neki vprašanje — se je menda mislilo — ako je že popred sklenjeno bilo, kako se ima zgoditi. — Drugi dokaz. Slovenskemu svetu je dobro znano, da je lani duhovna skupščina na Ptujih soglasno prosila kn. vl. redništva, naj bi vendar naročiti dovolilo v cerkvene matice pisavo slovenskih krajnih in rodovinskih imen v slovenskem pravopisu. Odgovor je bil: „Ne more se dovoliti.“ Ustavno-centralistično-absolutistični Schmerling je odgovarjal državnemu zboru vselej z razlogi, dasi prividnimi in dozdevnimi; nam pa se je odreklo brez vsega dodanega vzroka, menda mislé, da že vemo, zakaj se slovenska imena ne smejo pisati slovenski. Al mi tega res ne vemo, marveč bi radi vedeli, kateri občni cerkveni zbor je nam Slovencem prikrojil za cerkveni uredni jezik nemščino? — Kar je napačnost nekdanja vrnila, ne bi li smel razum dandanes odriniti? — Ker v gornjih krogih veje nemška sapa, zato menda se je tudi letos vedlo v ptujski skupščini vse prav lično po frankobrodski. Apostoli so po odhodu svojega ljubega učnika v strahu bili pred židovi in drugimi sovražniki, ter se niso upali nauka božjega širiti, al zadobivši krepilo od zgorej, so Kristusa oznanjevali očitno; vsaj pripravljeni so bili trpeti, celó umreti za sveto modrost in resnico, nikogar se ne plašé; morebiti še ućakamo tudi mi toliko srečne dóbe, vsaj smo že brali v Belkredovem razpisu deželnim namestništvom: „Ured in uradniki imajo z ljudstvom v njegovem (narodnem) jeziku obravnavati.“ — Naposled še omenim, da so vsi za Matico nagovarjani gospodje obećali se pomatićiti. Ne dvojimo.

Iz Šempasa pri Gorici 16. avg. L. K. — Naj se tudi iz tega kraja kdo oglasi, ter potoži o slabi letošnji letini. Že od meseca februarja nismo imeli toliko dežja, da bi bil travi koreninice zmočil, zavoljo tega smo komaj 4 cente nakosili sená ondi, kjer smo ga navadno imeli po 20 centov; zgodnjega krompirja smo pridelali malo več ko nič; — fižola po enih krajih po dve semeni, po enih pol semena, po enih gladko nič; — belega žita komaj peti del; — turšice ne bo nič po enih krajih, — grozdje je ko brinje ali poper drobno, — pašniki so rusi, studenci vsahneli. Lahko toraj ver-

jamete, v kakošnih skrbéh živimo popraševaje se: kaj bo z ljudmi — kaj bo z živino, ako kmali ne dobimo zdatnega dežja?

Prosek 5. avgusta. — Ker so „Novice“ že marsikaj povedale od prejšnjega in tudi od sedanjega šolskega učitelja, naj še jez dodam par vrstic. Preteklo spomlad se je razpisala služba za učitelja v proseško kontovelsko učilnico. Po službinem razpisu se je zahtevalo, da, kdor hoče omenjeno službo dobiti, mora dobro znati slovenski in laški jezik, mora biti izveden v sadjoreji in v cerkvenem orglanji. Pravo tako, gospoda! da ste zahtevali res potrebne vednosti, in rekli, da mora službo le tak dobiti, kdor ima gori omenjene lastnosti. Vprašamo pa: ali se je v resnici tako zgodilo, kakor je razpis zahteval? Nam se zdi, da plača se dobiva, kakor je bila razpisana, drugega pa marsikaj pogrešamo. Al se vam, gospôda, ne zdi škoda za toliko tistih „avisov di concorso“, ki so se razpošiljali po vsej okolici in so se nabijali na vogle še celó v mestu. To, kar ste dosegli, bi bili pač tudi dosegli z dosti manjim pisanjem. J. Nabergoj.

Iz Lašč 2. avg. — Z veseljem bi človek prijel za pero in naznanjal domačim časnikom, ko bi videl prijetne prigodke in blagostanje svojega naroda; al žalibog! da se večkrat čuje kaj nasprotnega, ki sicer gine srce domoljubno, a navdá je tudi z nemirno tugo. Letošnje leto zbuduje zopet mnogo bridkih tožeb med našim narodom. Revež kmet, uboga dežela! Sosebno na Dolenskem nam žuga slaba letina, ki obeta in prerokuje stradanje. Sená se ni nakosilo še tretjina ne, kakor lansko leto; ozimina žita so bila pognjila, kakor se je že v „Novicah“ bralo, morale so se tedaj večidel preorati; kdor pa jih ni preoral, ostala mu je njiva na pol prazna; — jarina se je blizo ravno tako slabo obnesla. Bog daj, da bi vsaj koruza obrodila! — Ognjeno je letošnje leto; od povsod se slišijo mili glasi pogorelcev, ki prosijo milošnje. Bogatini slovenski! priložnosti se vam ne manjka skazovati dobrote. Usmilite se tudi revežev Dobropoljcev! Pogorelo je namreč v Zdenski vasi 13 hiš 18. dan preteklega meseca. Kakor slišim, jih je bilo malo zavarovanih. Reveži prosijo sedaj po Dobropoljah in pri Laščah lesa za pohištva, a malo dobijo; naši ljudje so sicer usmiljenega srca, in imajo radodarne roke, a kaj pomaga, ker nimajo svojih gozdov. Vsi gozdi so skoro grajščinski, iz katerih se daje kmetom les za domače potrebe, a še tem ne zadostuje; kaj podariti ali prodati komú, je prepovedano pod kaznijo. Gozdnar odkaže vsacemu dél, iz ktereга naj si za eno leto naseče drv za kurjavo; al ljudje posečejo mladitino in spridijo gozd sebi na škodo, izgovarjaje se: če jaz ne posekam, bo pa kdo drugi. Vsi zdihujejo po delitvi gozda, žalibog! da se to delo tako dolgo odlašá kmetijstvu na škodo. Možje, ki imate to reč v rokah, prosimo vas, pospešite delitev gozdov, hvaležni vam bomo! — Milodare za pogorelce v Dobropoljah jaz rad sprejemam in jih bom dal po županu razdeliti, ker on potrebe raznih gospodarjev najbolje pozná.

Fr. Peterlin-Sreboški.

Iz Novomesta. (Petstoletnica 19. 20. 21. avgusta.)
V. O. — Prešli so ti lepi veseli dnevi, v katerih se je zibalo Novomesto v svoji petstoletnici. Dasi Novomesto ni ravno eno izmed zadnjih mest lepe kranjske dežele, vendar nikdo ni niti zinil niti vedel, kakošna bode ta svečanost; — sedaj pa sme reči vsak meščan, da Novomesto je te tri dni bilo v svoji zveličanosti; — tega se je lahko prepričal te dni ne samo domači meščan, marveč vse ljudstvo, ki je le-sem privrelo od vseh strani naše domovine; tu so se najdlj zopet stari prijatli, stari znanci, ki so že obupali, da se še kdaj vidijo. — Al komaj smo ušli menj lepi slovesnosti, kajti

zemlji že prav potrebni dež je ravno 2 dni pred petstoletnico, najbolj 19. dan t. m. močil. Meščanje so pa neprenehoma s smrekami, smerečjem in zastavami razne velikosti kinčali mesto. Tako ni še bilo nikoli Novomesto; novomeški trg bil je vès v zelenji. Gosti dež odnehal je še le ob 3. popoldne prvega dne (19.) in to vsem na veselje. Hitro so še ostalo naredile nevtrojene roke, tako da je bilo mesto ob osmih zvečer vse pripravljeno, začeti častiti Rudolfa, ki je pred 500 letih ustanovil mesto. — Ob 8. zvečer se začne razsvitljava, vse mesto se je bliščalo v tisoč in tisoč lučicah. Najbolj dopadala je mestna hiša ali „rotovž“; — pred njo so stale 4 velike smereke s cesarskim, slovenskim krajanskim in meškim banderom; na deblu je bil grb loškega, kranjskega, idrijskega in kamniškega mesta. V sredi „rotovža“ bil je transparent, ki je kazal Rudolfa IV., na njegovi desni bila je številka 1365, na levi 1865. — S stolpa je visela jako velika rumenardeča zastava, njej na straneh belo-modro-rdeča in modro-belo-rdeča (meška). Pred mestno hišo pa je stala meška straža. Odlikavala se je še marsiktera hiša po razsvitljavi, po vencih in zastavah, najbolj pa občudovali smo napravo dr. Ipavičevo. Ob 8. zvečer prišla je godba novomeških meščanov. Godli so ti res vrli godci pred županom, predstojnikom meške okrajne in pred „rotovžem.“ Potem pa so večkrat premerili mesto od konca do kraja. — Ljudstva je bilo nezmerno veliko, na vseh obrazih igrala je radost, igralo je veselje. — Več ko 2 uri trajala je godba, pozno, ko je 10. ura davnej že odbila, nehala je svečanost prvega dne. — Lep in krasen je bil začetek, — lepše še pa daljno razvijanje petstoletnice; — al o tem drugo pot na dolgo in široko. — Vesel pa moram reči meščanom: Vrlo in hrabro ste začeli, — le napredujte na tej poti!

(Dal. prih.)

Iz Ljubljane. V petek se je po navadi slovesno obhajal rojstni dan (trideset in peti) Njih Veličanstva presvitlega cesarja našega Franc-Jožefa. Že rano zjutraj so topovi na gradu naznanjali svečani dan in vojaška godba je šla po mestu; ob 8. uri je bila pred kolodvorom slovesna sv. maša za tukajšnje c. kr. vojaštvo, ob 10. uri pa v stolni cerkvi za vse civilne oblasti in mestjanstvo. Popoldne je bil veliki obed pri svetlem nadvojvodu Ernestu.

— Čeravno ni ne duha ne sluha še od kolere v soseščini naši (to, kar je v Zagorji poleg Save bilo, je navadna poletinska bolezen), pa vendar ni ne mogoče, da se iz daljrega Laškega pritepe tudi k nam. Za tak primerljaj pa — ktereга nam mili Bog odvrni! — je vendar treba deželi pripravljene biti, da se oskrbi, kar bi treba bilo. Če ne bo treba, toliko bolje je. V ta namen je c. k. vlada po zaslišanji in nasvetu stanovne c. k. zdravniške komisije sestavila odbor za Ljubljano in vso deželo, ki bi, ako bi kadaj treba bilo, oskrboval zdravstvene zadeve. — Pametno, to je, zmerno živeti v jedi in pijači, za čednost in čist zrak skrbeti v stanovanji in ne se prehladiti, pa brez strahú biti: to so tri poglavne reči, da se odvrne vsaka bolezen. — V tem smislu je te dni tudi mestni naš magistrat prebivavcem ljubljanskim razposlal naslednji poziv: Skušnje kažejo, da je nesnaga in skupno spanje veliko oseb v ozkih zaprtih prostorih kolere pravo gnjezdo. Če se mora že sicer na največo snago gledati, je to zdaj pri tej vročini toliko bolj potrebno, ker v nekterih mestih na zgornjem Laškem razsaja kolera, ktera bi se lahko tudi v Ljubljano priklatila. Akoravno upajmo, da se to ne zgodi, vendar se vsi prebivavci ljubljanski opominjajo, da stanovanja in dvorišča po moči snažijo, gnojnišča čistijo in pokrivajo, kanale in stranišča v dobrem stanu držé ter pazijo, da se gnojnica v hišno zidovje

ne vrine; dalje treba vse smrdljive reči, na pr. živinske kože, kremplje, rogove itd. iz hiš odpraviti, vživanja nezrelega sadja in spridenega mesa zdržati se in napako skupnega spanja, če ni drugače mogoče, saj s tem zmanjšati, da se nekteri pod streho preselijo.

— Predsednik, podpredsednik in vsi odborniki čitavnici so v toliki večini glasov, s katerimi so bili zopet voljeni, videli zaupnico in so zopet ostali, ker upajo, da se povrne večletna lepa edinost v družbo, ktera ni nikakoršen klub, ki bi drugim ukazoval, kaj naj delajo ali česa ne.

— V nedeljo se je gosp. dr. Janez Bleiweis podal na Dunaj, kjer se je začel mednarodni veterinarski zbor, ki trpi ta teden. Jutri gré tudi mestni župan g. dr. Costa na Dunaj.

— Kakor „Triglav“ piše, so pravila otročje bolnišnice potrjena.

— V saboto 26. t. m. je v Kranji delitev cesarskih premij za dobre in lepe kobile, pri kateri se bo v vsem skupaj razdelilo 10 premij z 48 cekini in srebrnimi svetinjami. Premijo morejo dobiti triletne žebice (najlepša 8 cekinov, druga 4 cekine, tretja in četrta pa po 3 cekine), in pa žbetne kobile, to je, kobile z žebetom, 4 do 7 let stare (prva 10 cekinov, 5 pa po 4 cekine). Naj noben gospodar ne pozabi od svojega župana podpisanega pisma seboj prinesiti, da je žbetna kobila že njegova bila, še predno je žebe storila, ali pa, da je triletna žebica od take kobile, ktera je takrat, ko je žebè storila, njegova in pri njem izrejena bila. Kdor tega z županovim spričalom ne izkaže, ne dobi premije. To je pa vse eno, ali je žebica od cesarskega ali kakega družega žebca; na to ne gleda komisija.

— Kdor ima še kaj kokonov prodati, naj jih prinese kmetijski družbi brž; konec tega meseca bo poslala vse na Dunaj, in pozneje jih ne jemlje več.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Cesarjev rojstni dan bil je po vsem cesarstvu jako slovesno obhajan, posebno pa v Peštu, čegar meščanje, z velikaši na strelišči popoldne zbrani, so prosili tavernika, da cesarju v Išel po telegramu sporoči njihovo vdanost do njega veličanstva. Cesar so jim tudi po telegramu poslali svojo zahvalo. — 19. t. m. sta se v Solnogradu sešla naš cesar in pruski kralj; dogovor o Šlezvik-Holštajnu je sklenjen in podpisan 20. avg., kakošen pa, se še ne vé, pravijo, da se kmali razglasi, gotovo je menda toliko, da se ni vojske Prusi bati, sicer pa ostane še nedoločeno, kaj in kako. — Že se kaže, da novo ministerstvo začenja važne preuredbe; časniki pišejo, da se bodo sodnijske gosposke ločile od političkih, da nehajo okrajne gosposke, njihova opravila da prevzamejo srenje, da se vpeljejo porotne sodbe itd.; pri finančnem ministerstvu je bilo razpuščenih 8 oddelkov; tudi o finančni straži se govori, da se razpusti; kmali, tako se trdi, se bode število uradnikov zmanjšalo tudi pri državnem ministerstvu; — velik strah med uradniki. — Grof Strasoldo, deželni poglavar štajarski, nasprotnik štajarskih Slovencev in narodnih mašnikov, je šel — kakor pravijo, na više povelje — v pokoj, njegov naslednik je Karol baron Mecsery, bivši policijski minister. „Tagespošta“ žaluje po Strasoldu, a štajarski in ž njimi menda vsi Slovenci se veselè, da je šel; kajti narodne ravnopravnosti ni poznal. — V Splitu na Dalmatinskem se je bil ustanovil volilen odbor zavolj razpisanih srenjskih volitev; okrajna gosposka je prepovedala ta odbor in pritožba pri za-

drskem poglavarstvu ni bila uslišana; 5. avg. se pa nekoliko volivcev po telegramu s prošnjo za dovoljenje obrne do državnega ministra; še tisti dan je deželino poglavarstvo dobilo povelje, nikakoršnih over ne staviti splitskemu volilnemu odboru. Osupnjeno poglavarstvo je že 7. avgusta splitskim volilcem naznanilo državnega ministra ukaz. Slava mu! — „Politika“ je preračunila, da so vredniki opozicijalnih časnikov v štirih letih Schmerlingove vlade le na Českem trpeli 64 mesecev in 17 dni zopora ter v denarjih kazni plačali 10.915 fl. Pomilostenje za tiskarske pregreške bilo je povsod z velikim veseljem sprejeto, al žalibog, da v njem ni jasno izrečeno, ali zadobé zgubljene državljske pravice vsi, ali le tisti vredniki, ki bivajo v kazni ali kateri je še niso nastopili. Nam bi se čudno zdelo, zakaj da zavoljo istega pregreška ne bi vsem šlo isto pomilostenje. Kajti kar nobenega razločka ne najdemo med pregreškom vrednika, ki je 30. julija dostal svojo kazen in med pregreškom vrednika, ki jo je imel še le nastopiti 30. julija. — „Kreuzz.“ piše, da je bila Schmerlingova znana napitnica pri vseučiliški petstoletnici v visocih krogih jako neljubo sprejeta, kar tudi ni ostalo neznano prejšnjemu državnemu ministru. — Hrvaški deželni zbor je od 18. avgusta odložen na 9. dan oktobra, s tem bo menda izginil strah njim, ki so trobili, da Hrvatje ne bodo več imeli samosvojega deželnega zbora, in sumili, da je prvi državnik in rodoljub hrvaški, prevzvišeni vladika Strossmayer prestopil v madjarski tabor. Dvorski kancelar Mažuranić menda tudi noče nič slišati od zedinjenja z Ogrsko in stoji za samostalnost in avtonomijo hrvaško.

Denarni zapisnik Matičini.

V drugem letu so k Matici pristopili in plačali:

a) kot ustanovnik:	
Gospod Obreza Adolf, posestnik v Cerknici	10 gold.
b) z letnim doneskom:	
„ Roze France, ranocelnik v Vojniku pri Celji	2 „
„ Lukažič Janez, „ v Štorah „ „	2 „
„ Jesenko Gregor, „ „ „ „	2 „
„ Novak Janez, župnik v Kolovratu	2 „
„ Maršalek Avgust, krojaški mojster v Ljubljani	2 „
	20 gold.
Z doštetimi poprejšnjimi	1407 „
Skupaj	1427 „

Matičini udje,

ki so do 22. avgusta 1865. leta plačali ustanovnino za drugo matičino leto:

Gospodje: Bürger Ljudevit, dr. Costa Etbin, dr. Cvajer Ivan, G. . . Henrik, Heidrich Dragotin, Holcer Dragotin, Jamšek Ivan, gospodičina Jerajeva Ivana, dr. Jarec Anton, Kadilnik France, Klemenčič Jože, Kušar Jože, Lézar Anton, Lukman Jakob, Milic Rudolf, dr. Munda France, Novak Janez Krst., Pavšler Jože, dr. Pogačar Zlatoust, Pfeifer France, Rozman Ivan, Smukavec Ivan, dr. Valenta Alojzi, dr. Vojska Andrej, Zupan Tomaž, dr. Zupančič France, Žerovec France, — Hincinger Peter, Holzapfel Ignaci, Kovačič Janez, Lampe Jože, Mahkot Ivan, Majnik Janez, Močnik France, Olipič Ivan, Preša Jože, gospá Pleiweisova Ivana, gosp. Sajevec Janez, Svetličič France, Šavnik Dragotin, Škofec Ivan; — čitalnica celjska, Držečnik Luka, Hašnik Jože, Jeraj Jože, Kapuz France, Kočevar Štefan, Kosar France, Krušič Štefan, Novak Vincenci, Ogradi France, dr. Pavlič Valentin, Podružnica kmetijska celjska, dr. Prelog Matija, Pust France, dr. Radaj France, Rapoč France, Reisinger France, Roj, Jakob, Simonič Ivan, dr. Srebre Gvidon, dr. Srnec Janko, Stranjščak Davorin, Sorglechner Jože, Trampuš Ivan, dr. Ulaga Jože, Weixl Ivan, Wolf Anton, Zorčič France; — Bensa Štefan, Kocijančič Štefan, Marušič Andrej, Schweiger Juri, Šolar Janez, Winkler Andrej; — Bradaška France, Vancaš Aleksa; — Janežič Anton; — Mrgolič Ivan Živko; — Robič Andrej — 80.

V Ljubljani 20. avgusta 1865.

Dr. Jer. Zupanec.